

HONZÁK

Ášter½, 28 Áervenec 2015

Kdysi dávno, velice dávno jsem pracoval na horském hotelu. Áev motorÁ se zaÁal v horách rozléhat aÁ¼ o pár let pozdÁji. DováÁel jsem s párem tÁÁ¼kých koní zavazadla hostÁ a proviant. ObÁas má pomáhal domovník Honzík. Drobný chlapík, neurÁitého vÁku, snad padesát, pracovitý, ale výplatu staÁil lehce propít.

Na hlavÁ nosil stále klobouk vytvarovaný dle vzoru amerických pastevcÁ krav. Jednou mi hotelový kuchaÁ™ se smíchem doporuÁil, aÁ se Honzík zeptám, proÁ byl na hodinu propuÁen z LuÁní boudy. Honzík miloval konÁ a kdyÁ¼ mo se mnou. „Honzíku, ty jsi musel mít na LuÁní boudÁ pÁkný malér, kdyÁ¼ jsi na hodinu letÁ!!?" spustil jsem bez druhý den, kdyÁ¼ pÁ™isedl vedle mne na vÁz. „Hej, jakej pak malér,“ mávnul rukou, vyndal balíÁek tabáku velice zruÁnÁ si ubalil cigáro. „Já tam krmil prasata. Tahal jsem tÁm uboÁ¼ákÁm z kuchynÁ zbytky jídel a uklízel jim. Já jsem na to, co jsem udÁlal, pyšnej! Chudinky! Za celej svÁj Á¼ivot nevidÁli slunce. Pepo, já tam má¼ fajn kámoše, nÁ¼ jakýho Jindru. Jednou pÁ™inesl dolÁ k prasatÁm flašku vodky, Á¼e ji jako dostal darem. Tak jsme se do ní dali a já ty prasata Áím dál tím víc litoval. JindÁ™ich, kdyÁ¼ má¼ vidÁ¼ takovýho smutnýhom povídá: „Tak je n chvilíÁku pustíme ven. AlespoÁ pÁ™ed smrtím která je vbrzku Áeká, uvidÁ¼ jak je venku krásnÁ! NadšenÁ jsem souhlasil. "PoÁkej, já mám dobrý nápad!“ Povídá JindÁ™ich a odbÁhl. Za chvilku se vrátil, v jedný ruce plechovku s barvou, v druhý tlustej štÁtec. Za ním stál ještÁ Tonda TÁÁek (ten dÁ¼al v truhlárnÁ), ale jinak byl bejvalej praÁ¼skej kasaÁ™) a šklebil se. Pak jsme kaÁ¼dýmu praseti na hÁ™bet tou barvou napsali jméno nÁkoho z nad Má¼li jsme z toho velkou prdel. NejvÁtší prase neslo jméno šéfa boudy, další provozního, pak šéfkuchaÁ™e a tak jsme pojmenovali všech deset prasat. Dokonce na jednu svini napsali i jméno recepÁní. S tím jsem nesouhlasil. Byla to krasavice a já jí tajnÁ miloval. Jindra ani TÁÁek na mé prosby nedali. Já jim Á™íkám: „Chlapi, to bude prÁser!“ Voni, Á¼e bude a tak jsme ta moje prasátka vypustili ven. NejdÁ™ív jen mezi dveÁ™mi zaÁala opatrnÁ nakukovat ven. Má¼ourala oÁima, nÁ¼ která má¼la i takový lidský pÁ™ekvapivý výraz, protoÁ¼e to Á¼ivotÁ nevidÁ¼la. PÁ™ímo se bála vykroÁit do tÁch rozkvetlejš luk. Museli jsme je plácát po prdelích, aby pochopila, Á¼e vycházku. KdyÁ¼ to prasatÁm koneÁnÁ došlo, radostnÁ se rozbÁhla do všech stran. Ten nejvÁtší kanec - co má¼ na hÁ™betÁ jméno šéfa boudy, klusal rovnou k prameni Labe, kde tisíce let vlnka za vlnkou lechtány horským vÁtrem, chabÁ útoÁily na trávou zarostlý bÁ™eh malého rybníÁku. Kanec se nemohl nabaÁ¼it koupele, prÁzraÁslavné Á™eky se pÁ™emÁnil ve smrdutou louÁ¼i. Ostatní vÁzni výkrmny se pásli na louce plný modrejch hoÁ™cÁ a moc jim slušelo. Tonda TÁÁek utekl zpÁt do dílny a my tu flašku vodky s JindÁ™ichem dorazili. Pak uÁ¼ si nic nepamatuji. Jo, druhý den jsem LuÁní boudu musel opustit, ale slyšel jsem, Á¼e pÁ™ijeli papaláši z Krkonošskýho národního parku a vyvádÁli jako pomínutí. Prasata se rozprchla po okolí a nechÁ¼la se nechat chytit. Já se jim nedivil, kdo by se taky chtÁ¼ vrátit do takový smradlavý díry a Áekat tam na popravu. Museli zavolat Horskou sluÁ¼bu a za pomoci veškerýho personálu je pochytili. Já jen litoval, Á¼e prasata neutekla pÁ™es hranice do Polska. Tam by je nikdo bez povolení varšavský vlády chytat nesmÁ¼.“ Honzík pÁ™erušil vyprávÁní, ubalil bravÁrnÁ¼ další cigaretu a mnÁ se zdálo, Á¼e je z té vzpomínky smutný. „Jsi správněj chlap a dobÁ™e si udÁ¼al! aspoÁ ta prasata má¼la aÁ¼ do smrti o Áem snít", pochválil jsem jej, pÁ™edal mu opratÁ a seskoÁil z vozu. VÁ¼dÁniÁím jiným mu vÁtší radost udÁ¼lat nemohu. „Sejdeme se u krámku a nezapomeÁ s kopce brzdit, aÁ se konÁ nemají chomouty aÁ¼ za ušima". Plácnul jsem konÁ po mohutném zadku a zvolna vykroÁil.

JOSEF KOUBA